

Ziarul de Iași

Suplimentul artistic

Supliment prilejuit de Vernisajul Expoziției **BOGDAN BÂRLEANU**,
Galeriile Pallady, Iași, strada Lăpușneanu, nr. 7-9, 1 – 9 octombrie 2017

Arcadia lui Bogdan Bârleanu

În toamnă, când oamenii pământului strâng roadele și fac bilanțul, unii dintre meșterii de subțire, ori cei ai tridimensionalului obișnuiesc la rândul-le să-și cântărească recolta de peste an și să vadă cu ce s-au ales din truda lor întru slujirea frumosului. Îmi aduc aminte că an de an în anotimpul autumnal Ion Irimescu ajungea la Fălticeni cu ceea ce meșterise iarna, primăvara și la începutul verii, câteva sculpturi în forme definitive, mai ales în bronz și marmoră, precum și zeci de grafici, cele mai multe colorate, cu impresiile din voiajurile europene. Adăuga, aducând la Fălticeni producția ultimului răstimp de lucru, noi nestemate tezaurului dăruit încă din 1975 locului obârșiei, când a constituit colecția sa, expusă întâi la etajul impunătorului edificiu al Prefecturii județului Baia, din Fălticeni. Astfel petrecându-se lucrurile colecția mai modestă la origine a căpătat anvergură de mare muzeu, cel mai amplu spațiu expozițional de sculptură din România și unul din cele mai importante din Europa. Acest ritual toamnăteț, parcă cu valențe sacre, îl săvârșește neobosit de ani buni și pictorul Bogdan Bârleanu. A desprins lecția aspră, dar indispensabilă reușitei, cea a muncii îndârjite în atelier. Și a făcut din aceasta pravila existenței artistice. S-a zidit în acest mod de a ființa având la model nu doar pe părintele său, sculptorul Iftimie Bârleanu, ci și pe Ion Irimescu, care i-a fost mentor și protector tânărului Bogdănel în anii de studii la București.

Grigore ILISEI

Continuare în pagina 3

Ochii negri, ulei pe carton 50x50 cm

Talentat, jovial, generos și plin de vervă, colorist subtil, bonom vital, în același timp spirit tranșant, dar și pescar răbduriu, hiperlucid în viață, însă visător în fața șevaletului, Bogdan Bârleanu a devenit o figură emblematică a generației mijlocii de intelectuali ieșeni.

Pădurile, crângurile, văile și ulițele ieșene, apa translucidă, irizată, aceeași dar mereu alta, cărările

Deltei au în Bogdan Bârleanu un prieten care știe să le vadă transfigurate ca tot atâtea locuri de zăbavă, de inspirație, de bucurie, așteptare și de trecere spre alte țărâmurii.

Îmi este drag acest artist al penelului care surprinde cu har colțurile vechi ale venerabilei capitale a Moldovei, care știe să sugereze tăcerile sau foșnetul naturii ca și fiorul unor sentimente de

fiecare anotimp. În descendența sa plină de noblețe (noblețea monumentalului) Bogdan Bârleanu este un suflet de artist și o făptură de artist, dar și de prieten al artiștilor adevărați.

academician Răzvan THEODORESCU
în albumul „Bogdan Bârleanu”,
de Grigore Ilisei, Editura „Printco”, 2014

”

“

- 2014 Muzeul Unirii, Iași, Lansarea albumului „Portretul artistului la 60 de ani” de Grigore Ilisei
- 2015 Muzeul Unirii, Iași
- 2016 Galeria U.A. Iași „Theodor Pallady”
- 2017 Galeria U.A.P. Iași „Theodor Pallady”

LUCRĂRI DE ARTĂ MONUMENTALĂ

- Mozaic marmură „Tinerete”, S=140 m2, fațada Facultății de Arhitectură, Iași
- Frescă, S=20 m2, Geel, Belgia
- Mozaic sticlă Murano, S=6 m2, Geel, Belgia

EXPOZIȚII DE ARTĂ ROMÂNEASCĂ PESTE HOTARE

- 1979 Lublin, Polonia
- 1982 Haga, Pulchri Studio, Olanda
- 1982 Atena, Grecia
- 1983 Belgrad, Muzeul de Artă Modernă, Yugoslavia
- 1984 Cracovia, Polonia
- 1984 Brno, Cehoslovacia
- 1984 Erfurt, Germania
- 1984 Sofia, Bulgaria
- 1985 Stuttgart, Germania
- 1986 Londra, Mall Galleries, Marea Britanie
- 1987 Llangollen Wales, Edinburgh, Scoția
- 1990 Eskisehir, Turcia
- 1990 Dreux, Franța
- 1991 Chișinău, Republica Moldova
- 1992 Viena, Austria
- 1992 Frankfurt, Germania
- 1996 Poitiers, Franța
- 1997 Viena, Sazburg, Austria
- 1998 Galerie „Espace Atrium”, Saint Avertin, Tours; Chateau de la Bourdaisière, Montlouis, Indre et Loire; Exposition „Amitié - Roumanie”, Fussy, Cher, Franța
- 2002 Budapesta, Ungaria; Viena, Austria
- 2003 Halle, Muzeul Orașului, Germania
- 2003 Magdenburg, Ministerul Agriculturii, Germania
- 2004 Magdenburg, Germania

STUDII

- 1973-1977 Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Facultatea de desen
- 1977-1982 Institutul de Artă Plastică „Nicolae Grigorescu”, Facultatea de Muzeologie, București
- 1983 Bursă de studii, Italia
- 2009 Doctor în arte vizuale sub îndrumarea academicianului Răzvan Theodorescu

EXPOZIȚII PERSONALE

- 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1990, 1993, 1996, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004, 2005, 2009, 2014, 2015, 2016, 2017, Iași
- 1982, 1996 București
- 1995 Lier, Belgia; Knokke Heist
- 2003 Bergen, Art Galleriet 314, Fjell, Norvegia
- 2004 Magderburg, Galeria Gala, Germania
- 2004 Kothen, Germania
- 2007 Berlin, Germania
- 2007 Ostende, Belgia

Bietul pescar, ulei pe carton 55x60 cm

Culorile Veneției, ulei pe carton 40x40 cm

PREMII ȘI DISTINCȚII

- 1978 Premiul I Tineret, Bienala „L. Viorel”, Piatra Neamț
- 1982 Premiul I Bienala de pictură „Voronetiana”, Suceava
- 1984 Diploma de onoare a juriului Bienalei Internaționale a Tineretului, Sofia, Bulgaria
- 1985 Laureat al Festivalului Național „Cântarea României”
- 1987 Comisar de expoziție, Llangollen, Wales
- 1988 Festivalul Național „Cântarea României”
- 2000 Premiul Primăriei Municipiului Iași
- 2002 Premiul „Vasile Pogor” Iași
- 2002 Cavaler al Ordinului Național „Pentru Merit”

- 2004 Premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România, Filiala Iași
- 2007 Premiul pentru pictură
- 2012 Premiul „Vasile Pogor” Iași

LUCRĂRI ÎN MUZEE ȘI COLECȚII PARTICULARE

- România, Germania, Olanda, Franța, Belgia, Anglia, Italia, SUA, Canada, Grecia, Suedia, Israel, Norvegia, Japonia, Australia, Polonia, Rusia, Spania

Telefon 0723 359 095

E-mail barleanu.bogdan@gmail.com

La Iași, tânărul Bogdan Bârleanu a trăit problematica moldavă a unui colorism tihnit, de finețuri și reverie sufletești. În familie, sub ochiul sculptorului Iftimie Bârleanu, artist în cultul echilibrului, a desprins plăcerea reprezentării simbolice, fapt ce l-a îndreptat, fără eforturi intelectualiste, spre o pictură cu vigori monumentale, cu energii conceptuale bine stăpânite. Prima expoziție a tânărului Bogdan Bârleanu (1954) este, din toate aceste pricini, atent cumpănită, cu pânze ce se susțin în serie și în sine, o selecție ce-i arată sigur posibilitățile și, fapt, ce-l angajează pe o direcție. Puține sunt manifestările de început care să spună atât de franc unde țintește artistul, care sunt țelurile muncii sale. (...) Trebuie să observăm că, de un timp încoace, „proiectarea în arhetipal”, este în fapt o chestiune a unui mare număr de pictori din generațiile tinere și medii și că un Horia Bernea a făcut ceea ce cheamă școală, deși dintre absolvenții ultimelor ei promoții puțini ar ști s-a spună, să numească, adică, mentorul. O expoziție bunăoară cu lucrări de Horia Bernea, Marin Gherasim, Mihai Olos, Sorin Dumitrescu, Constantin Pacea, Gruia Floruș și Bogdan Bârleanu ar demonstra o linie a substanței, cum fermentează o idee pe treptele unor vârste, cum trebuie simțit un impuls unic sub rezultate plastice, totuși, neasemănătoare între ele.

Tudor OCTAVIAN
„Flacăra”, nr. 13, 2 aprilie 1982

Arcadia lui Bogdan Bârleanu

Continuare din pagina 1

Bogdan Bârleanu este aidoma acestor două spirite tutelare un pătimaș al atelierului. Laboratorul său de creație, atelierul magic, este chiar cel în care a plâsmuit și trudit tatăl său. Sculptorul l-a rostuit el însuși, lipindu-l de falnică casă din strada Căpitan Tomida 4, din Copoul Iașilor. Urmașul meșterului sculpturii, pictorul, își trece cele mai multe ceasuri ale zilei la șevalet în această zidire cu înălțime și respirație bazilicală. E înconjurat cu prietenie de chipurile modelate de părintele său și amintirea lui adânc dăinuitoare îl inspiră și-i aprinde scânteia din care ia foc pasiunea pentru lucru. Tot anul zugravul de subțire nu ostenește să umble cu mintea în căutarea ielelor din împărăția frumosului. De multe ori gonește în buiestru să le prindă și la capătul aprigului galop izbutește să le aibă în mână și să le transpună febril pe cartioanele și pânzele de dinaintea sa.

Acesta e traseul urmat neștirbit de artist în prepararea înfățișării sale în fața publicului, programată nesmintit în fiecare an în luna octombrie, când se încrustează pe răboj timpul scurs de la venirea pe lume. Anii, potrivit vederilor, credințelor și acelei ars poetica a creatorului, nu e îngăduit să fie sterpi, fără de semnele lucrării împodoboare. Singurele răgazuri ce și le permite artistul sunt expedițiile pescărești, de unde Bogdan Bârleanu nu se întoarce doar cu prada ihtiologică, ci și cu tolba plină de impresii, adică cu materia primă vitală pentru lucrarea sa artistică. Plăcerii pescuitului i se alătură cea a dedulcitorilor taifasuri cu prietenii, care-s parcă câtă frunză și iarbă, însemnate și acestea ca izvor de stare prielnică actului creator.

De când și-a făcut obiceiul de a ieși și a se întâlni toamna cu publicul său, Bogdan Bârleanu, artist care și-a conceput opera ciclic, a vroit să-și surprindă admiratorii, totdeauna numeroși, cu o abordare neașteptată, menită a stârni atenția și a menține vie legătura afectivă făurită în timp. În ultimii doi ani anteriori pictorul s-a drapat ca un condotier, luptând cu prejudecățile și mergând vitejește împotriva curentului. Într-o vreme în care florile și naturile statice sunt considerate teme epuizate și demodate, Bogdan Bârleanu a îndrăznit să le picteze, descoperindu-le ca în lumina fermecată a unui ocean. El a venit cu nota sa personală, ce l-a ferit de banalitate. A colorat ardent, dar armonios, în sonori parcă muzicale, a configurat miniatural de multe ori, cu rafinate nipone și mai ales a pus necanonic florile și obiectele în scenă, țesând cu tâlc miez și poftind privitorul la deambulări imaginative.

În toamna acestui an 2017 ornicul bate iar ora lui Bogdan Bârleanu. Întâlnirea cu iubitorii artei a fost pregătită ca de obicei meticolos și în respectul sfânt al publicului.

Septembrie, ulei pe carton 40x40 cm

Pictorul nu ni se prezintă de această dată cu noutăți tematice. El revine la subiectele cu care a rezonat roditor, de la Veneția la peisajele lacustre, de la pitoreștile priveliști ieșene la flori și naturi statice. Noutatea nu lipsește însă. Noul derivă din exercițiile cărora pictorul li se dedică voluptuos, cele de stil, de optică creatoare, de meșteșug artistic.

În întrupările venețiene prețiozitatea cromatică, ivită parcă din iscusința unui aurar din vechime, ambianța de poeticitate și de stingere crepusculară dobândește un spor de substanță, adâncime și mai ales de mister existențial. La fel stau lucrurile și în ceea ce privește peisajele lacustre. Pictorul pare a fi trecut în alt regn. Și-a înveșmântat vedutele într-o marahmă a duhului cel din lăuntru lăuntruului.

Bogdan Bârleanu își încearcă puterile în game din ce în ce mai înalte și izbutește, cu osebire în pânzele de mari dimensiuni, amintind de „Păsările „ lui Sir Alfred Hitchcock, pânze ce transmit însă o pace

celeastă. În asemenea lucrări acutele conturează universuri fabuloase, încântătoare prin cromatica esențializată și semnele ca de caligrafii orientale, cu mesajele lor criptate, dar atât de viguroase și doldora de sensuri și sugestii profunde. E

toamnă și meșterul, făptuind ritualul, vine la altar cu ofranda lucrării sale. Una ca de fiecare dată bogată și generatoare de bucurie. Pășești în grădina plâsmuirilor lui picturale ca într-o Arcadie, Arcadia lui Bogdan Bârleanu.

Exersat în sfera peisajului, tenace și conștient de limitele organice ale privirii, expozantul de la Galeriile „Cupola“ face din fiecare lucrare un poem personal, iar din legea restitutio in integrum o șansă nu atât de a poseda, cât de a oferi. Oricine se simte tentat de aplicarea îndemnului lui Rousseau, întoarcerea în natură, n-ar fi rău să o facă dinspre Bârleanu deoarece în acest mod ar înregistra un dublu câștig. Va beneficia atât de farmecul frust al unei priveliști, dar și de imaginea ei validată de sensibilitatea unui artist. Astfel, va semăna cu peisajul interior plămădit de fantezia unui creator ce poate conferi clipei dimensiunea eternității.

Valentin CIUCĂ
„Monitorul“, 11 octombrie 2000

Bogdan Bârleanu par lui mîme

Atelierul este locul cel mai dureros subscris desco-peririi de sine. Aici se macină necazurile, marile drame ale momentelor în care culoarea și pânza îți sunt străine pe moment, dar tot aici fiecare bucurie o atârni în câte un cui imaginar, bineînțeles, în așa fel încât să o ai numai tu la îndemână și să-ți fie și sprijin și imbold în creație. Maestrul Baba are în caietele zilnice o însemnare pe care am citit-o în atelierul celuiilalt titan al artei românești - Ion Irimescu: „Am ajuns la o vârstă înaintată și nu știu, nu am certitudinea că ceea ce am creat va rămâne, dar oricum, asta a fost munca mea, asta a fost viața mea”. Lucrând, eu am descoperit singur niște lucruri, altele vor veni, cred, normal, odată cu trecerea timpului; important este să spui „Sărut mâna” în fiecare zi acelei Doamne desăvârșite care este Pictura.

... eu din păcate sau din fericire nu am avut niște maeștri care să mă preia în anul I și să mă livreze la cheie la terminarea nici uneia din cele două facultăți de arte plastice pe care le-am făcut. Am avut ca profesori și pe Dan Hatmanu și pe Adrian Podoleanu și pe Ionescu și pe Matyus - Dumnezeu să-l ierte!, că era un om deosebit, am avut apoi la București ocazia să fac istoria artelor și restaurarea și cu cel a cărui creație se putea măsura, bineînțeles la mod figurat, cu metrul, cu celebrul Vasile Drăguț, care mi-a fost și „nașul” primei mele expoziții personale de la București din 1982. Și ca o mică paranteză cuvântul critic din prefața catalogului (singurul de altfel pe care mi l-am putut permite) în care Vasile Drăguț exagera, cel puțin în ochii unor confrăți, calitățile mele de viitor pictor a fost pentru mine legământ de credință de a nu-l dezamăgi postum pe cel care mi-a semnat ceul în alb.

Au fost apoi și Răzvan Theodorescu și Andrei Pleșu și Marin Gherasim și Viorel Mărgineanu și Vasile cel Mare și întâlnirile pe viu în atelier cu Ion Irimescu la care de fapt am găzduit în perioada studenției de la București și care ducea seara la „Pescăruș” în Herăstrău pe tânărul student, care i se părea, maestrului că se surmenează învățând și care, ca premiu la fiecare notă bună, primea din plinătatea sufletului său veșnic tânăr câte un desen pe care odată înrămat la Iași îl alătura începutului meu colecție.

Au mai fost apoi și Michelangelo și Leonardo Da Vinci și nu-i o glumă, pentru că mi-a plăcut să călătoresc și să văd marile muzee ale lumii și au fost și frizele lui Fidias de pe Partenon aflate la British Museum la Londra prin „grija” Lordului Elgin. Și a fost și celebrul cap de cal din aceeași serie în urechea căruia se aude murmurul îndepărtat și tainic al Mediteranei, și a fost apoi Parisul, unde întâlnirea cu Monet și Utrillo, cu Degas și Pissarro, cu modernii m-a marcat cred pe viață.

Dar a fost în principal educația de atelier în care cinstea și munca erau condiția de căpetenie și acestea permise de la Iftimie Bârleanu...

Din interviul publicat de Dorin POPA în revista „Contemporanul-Ideea Europeană”, februarie 1997

„...Bogdan Bârleanu (n.1954) are deja un palmares bogat de expoziții personale, în care se poate urmări drumul sinuos al imaginii concrete către abstractizare, al transformării motivului în simbol. Este evidentă la el dorința artistului de regăsire în propriul univers, de recunoaștere a unor momente esențiale ale existenței.

Doina PETRACHE-LEMNY
„Arta”, nr.10, 1986

„Un talent real, viguros, deosebit de inventiv sub aspectul formelor adoptate- și al articulării lor compoziționale - pe care le tratează totuși cu multă vervă picturală. Modernă ca viziune - adică mai puțin explicită - pictura sa incită tocmai prin larga posibilitate de interpretare pe care o lasă privitorului.

Cornel Radu CONSTANTINESCU
„Contemporanul”, 26 martie 1982

Liliac de seară, ulei pe carton 40x40 cm

Veneția în ploaie, ulei pe carton 40x40 cm

Zbor deasupra Deltei, ulei pe pânză 80x90 cm

Pasaj, ulei pe pânză 100x100 cm

Se simte și în pictura lui Bogdan Bârleanu acel filon prețios ce-și are izvorul într-un tezaur de tradiție și de visuri, filon ce se ramifică în pictura câtorva dintre artiștii Moldovei asemeni unui arbore al vieții și creației. Află aici smerenie față de concret, dar și puterea de a-l

transcede și a-l înveșmânta în hlamida ideilor poetice într-o zonă unde muzica ardentă a elementelor devine înfiorare artistică revelatoare“.

Cristina ANGHELESCU
„Săptămâna“, 2 aprilie 1982

”

Iarna în Delta, ulei pe carton 50x50 cm

Pescarul din imagini

N-am cum ține pasul cu reprezentanții autorizați ai criticii plastice pentru simplul motiv că nu posed limbajul fastuos al comentatorului erudit (care, de pildă, izbutește să identifice în pictura lui Adrian Ghenea, unde eu nu văd decât curgând un nesfârșit râu de tristețe, „falia ce se crează între micro-istorie și macro-istorie“ – i-auz!) așa că nu-mi rămâne decât postata lumească a comentariului... de baltă pentru a încerca să creionez portretul unui pictor ce nu practică portretistica („fiindcă o face Dan Hatmanu prea bine!“). Ar fi vorba despre Bogdan Bârleanu, dar să nu uit de clujeanul Ghenea, de arta (și soarta) portretului politic. Bârleanu declară, într-un interviu, că n-a pictat niciodată chipul lui Ceaușescu. E treaba lui, numai că Ghenea, care-și vinde la Sotheby's picturile cu milioane de dolari, a izbutit de curând să-și plaseze trei pânze (doi Ceaușești și-o Ceaușească) la prețuri între 60.000 și 80.000 de euro. Mizilic față de cele 3.117.000 lire sterline cu cât a vândut, tot prin Sotheby's, „Floarea soarelui în 1937“, dar încă odată se confirmă faptul că piața artelor ține seama de performanța pictorului și nicicum de biografia portretizatului. De-ar vinde Bârleanu un tablou cu milioane de dolari, sunt sigur că și-ar cumpăra vapor. Uitând o vreme oglinda mărginită a lacului de liniște Stâncă-Costești, mereu sufocat de plase pescărești, s-ar bejeni departe pe oceanele lumii, cu Tofan la remorcă: după o viață în care s-a bucurat mai mult de mârlițe și șălăoși (intuiesc reacția de protest ce i-o va stârni această crudă dezvoltare!) spre a cuteza isprăvi precum confratele lui, undițarul din „Bătrânul și marea“. S-ar cuveni să-și caute de pe acum minciog pentru rechini-ciocan și balene albastre, fiindcă „marca Bârleanu“ începe autoritar să se impună: dacă n-o veni chiar validarea Sotheby's, s-o găsi cine să atragă mai decis atenția asupra unui univers pictural atât de personalizat, de profund și original investigat, cu același tainic și omniprezent erou subînțeles – liniștea. Liniștea apelor. Când și-a lansat canotca, respectatul om al Deltei, Patzaichin, a găsit de cuviință să aducă la Mila 23 faimoase formații zdrăngănitore bucureștene menite să adune public și să însuflețească evenimentul. Taman pe dos față de ceea merită și suportă Delta, singurul tărâm în care apele române nu-s adânc poluate sonor și-n care te poți cufunda în liniștea altfel pretutindeni alungată! Și fiindcă a venit vorba de Mila 23: dormeam odată acolo somn trudit după o zi de îmblăcit la știucă pe lacul Ligheanca, când, în zori, pensiunea s-a zgâlțâit din temelii: sosea Bârleanu. Bocăneală, lumină, vociferări, gălăgia de pe lume, ni s-au destrămat visele bântuite de himera marii capturi și am sărit toți din paturi: o fi cutremur? Drept pentru care s-ar putea crede că Bogdan este un extrovertit agresiv („Am o vorbă care, când se ascute, e mai bine să treci pe trotuarul celălalt!“); impresie de-a dreptul falsă. Ilisei l-a dibuit: „e un interpret cameral pe care îl tentează simfonismul“. Îl tentează, dar nu-l seduce: a rămas cu suflet adolescentin, iar pescuitul, cum singur spune, „este o nebulie frumoasă“, căreia i se consacră cu ingenuitate netrucată. Imagini pescuiește de fapt și de drept; asta caută în peregrinările lacustre, asta izbutește cu sensibilitate să afle: „Mă duc cu ochiul, nu cu aparatul foto“. Și alte tentații îi dau târcoale: de pildă, literatura. I-am citit mai de mult, în manuscris, o cârtică de istorisiri pescărești. Nu-i lipsește harul de povestitor, dar aș remarca și o altă virtute a scriiturii. Într-o viață petrecută prin redacții, am presărat chintale de virgule în manuscrisele altora, inclusiv în cele ale unor academicieni, ca să nu mai vorbesc de alte corecturi și mai demne de trecut sub tăcere. În textele lui Bogdan, fiu al unei profesoare de română, n-a trebuit clintită o iotă. Dinspre tată, Iftimie Bârleanu, autorul celei mai expresive sculpturi ieșene (Dosoței) a moștenit harul ce avea să-l consacre. Multă vreme a trăit cumva în umbra sculptorului mult prețuit de Irimescu: „Bogdan fiul maestrului Iftimie“. Nu cred că l-ar ferici inversarea „Iftimie, tatăl lui Bogdan“ și nici nu consider acceptabile astfel de mutații ale accentului apreciativ în filiație, dar vine și vremea când, vrând nevrând, se pot întâmpla.

Mircea RADU IACOBAN

Iarna pe Prut, ulei pe carton 50x50 cm

Primul îngheț, ulei pe carton 50x50 cm

Solitudine, ulei pe carton 50x50 cm

“

Neastâmpărul creației pictorului Bogdan Bârleanu izvorăște din semnul iubirii senine și atotputernice din care își trage forța un talent cumpătat, înzestrat cu idei și fantezie. Blândețea și siguranța tonurilor cromatice, impetuoase la prima tușă de penel, se domolesc în duiosia colinelor aceluși Copou copleșit de frumusețe și răscolit de solfegiile unei ontologii de mare profunzime umană.

Operele de iubire se nasc din iubire. Ceea ce ilustrul său părinte, sculptorul Iftimie Bârleanu, a dăruit în piatră, pictorul potrivește, ca un mag, peisajele paradisiului moldav, sintetizate până la abstract, originale însă prin „muzicalitatea” tânguitoare a unor anotimpuri ce nu se mai întorc.

Afirmat și în arta monumentală românească, în special prin mozaicurile care înobilează edificiile importante din metropola Moldovei, artistul Bogdan Bârleanu rămâne devotat picturii de șevalet, domeniu în care măiestria sa se rostește deplin.

Prezent pe simezele din România și străinătate, binecunoscut și prețuit în mediile artiștilor plastici și ale iubitorilor de artă, Bogdan Bârleanu întruchipează personalitatea creatorului reprezentativ al generației sale

București

29 martie 2014

Viorel MĂRGINEAN

Membru de Onoare al Academiei Române

”

“

La Galeria „Căminul Artei”(sala de la parter) tânărul pictor ieșean Bogdan Bârleanu face dovada unei predispoziții la meditație, la evocarea esențelor care conferă personalitatea istoriei acestui pământ românesc. Artistul nu rezolvă raportul cu faptele reale printr-o repovestire a lor; caută a le afla sensul lăuntric, acea sămânță eternă din care izvorăște viața unei întregi comunități“.

Dan GRIGORESCU

„România liberă”, 8 aprilie 1982

”

Noaptea florilor, ulei pe carton 50x50 cm

“

Lucrările sale, multe la număr, sunt parcă strofe dintr-un amplu poem, pe care Bogdan Bârleanu l-a așezat cu fiecare zi de lucru pe pânzele șevaletului. Iarna, toamna, toate cele patru anotimpuri surprinse în tablouri revarsă spre cei care le privesc o adevărată simfonie de culori, fără nici o stridență, de un echilibru tonic, dătător de frumusețe și încărcat de sugestii că viața merită să fie trăită și în bucurii.

Corneliu ȘTEFANACHE
„Evenimentul“, 17 octombrie, 2000

”

Toamna la Crișan, ulei pe carton 55x60 cm

Universul Deltei, ulei pe carton 50x50 cm

“

Ciudat câtă nobilă delicatețe poate sta întrupată în ființa unui om robust până a deveni monumental.. Aparenta fragilitate a gestului și materiei coloristice stă decisivă relație cu aerul sfielnic al unui suflet ingenuu, iubitor nu atât de concretul lucrurilor, cât mai ales de poetica lor vibrație. De aceea argumentele datului natural (peisajul constituind subiectul predilect) se convertesc în echivalențe cromatice purtătoare de ritmuri spațiale, de văpăi și prospețimi atmosferice, de încremeniri ale timpului în oaza de liniște și armonie a unui popas paradisiac. Motive, spații, concrețiiuni de veche sau cotidiană civilizație își unifică intonațiile în undele unor nostalgice și diafane reconstituiri.

Negoiaș LIPTOIU
„Enciclopedia artiștilor români
contemporani“, vol. IV, Editura „Arc 2000“,
2001

”

Vas și portocale, ulei pe carton 40x40 cm

Tânărul artist meditează: confruntat el însuși cu istoria, dornic să descifreze încărcătura de taină a formelor, el nu se precipită să vadă și să descrie, dimpotrivă îl simțim recules și precaut - tocmai de aceea chiar și martorii umili ai trecerii umane se investesc cu o magică putere de evocare. Spațiul are virtualități istorice, pământul este împovărat de memorie, casele închid între pereții lor secrete ale unui trecut nedefinit. Chiar dacă unele lucrări fac trimitere la o anumită epocă istorică, Bogdan Bârleanu nu pare preocupat de nararea cutărei fapte sau de invocarea cutărei figuri. Din istorie este reținută doar ideea de devenire, cufundarea în timp stăruie să ajungă la obârșia mitului, iar popasul în fața semnelor pare să invite la imposibila împăcare dintre trecere și nemișcare.

Tuturor acestor trăiri, Bogdan Bârleanu le găsește un convingător echivalent pictural, lucrările sale solicitând lecturi ardente și prelungite. Desenul este epurat, pasta prețioasă, structurile riguros motivate, compozițiile aparente - de elaborată dar incifrată geometrie - sunt stăpânite de echilibru, iată de ce credem că debutul său expozițional va fi reținut ca un eveniment al artei tinere, succesul pe care i-l dorim meritând să încurajeze înzestratul mesager al picturii ieșene contemporane.

Vasile DRĂGUȚ
Prefață la Catalogul Expoziției de la „Căminul Artei“ 1982